

Arrest

nr. 127 971 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die *loco* advocaat K. BOSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij dient op 2 juni 2008 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer. Zij voegt hierbij onder meer een werkgeversattest en een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij de werkgever S. G. Aanvullend wordt tevens nog een loonfiche overgemaakt.

1.2. Eerste verzoekende partij wordt op 19 juni 2008 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving en ontvangt op 28 oktober 2008 de E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 maart 2014 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die eerste verzoekende partij op 8 april 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], Nationaliteit :Nederland, [...].

+ kind: [...], nationaliteit: Nederland

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw bekam de verklaring van inschrijving als werknemer op 19/06/2008 nadat zij de volgende documenten had voorgelegd: een werkgeversattest dd. 14/05/2008 alsook arbeidscontract van onbepaalde duur bij de werkgever [G. S.] met ingang van 04/04/2008, een loonfiche en aanvraag tot inschrijving bij ziekenfonds.

Het voorgelegde werkgeversattest en arbeidscontract met loonfiche waren van doorslaggevend belang bij het bekomen van het verblijfsrecht als werknemer overeenkomstig artikel 40§4, eerste lid, 1° en artikel 50§2, 1° van het KB van 08/10/1981.

Uit verder administratief onderzoek en recent nazicht in de RSZ-databank (DOLSYS) is gebleken dat mevrouw nooit een daadwerkelijke en reële arbeid in loondienst heeft uitgeoefend bij de betrokken werkgever [G. S.]. Bij nazicht van de databank van de RSZ op 28/03/2014 werd vastgesteld dat betrokkene nooit effectief in dienst is getreden bij de vermeende werkgever. Betrokkene werd nooit aangemeld bij de werkgever en er werden nooit enige loon-en arbeidstijdsgegevens doorgegeven aan de RSZ, zodat uiteraard dient uitgegaan te worden van de afwezigheid van een effectieve en legale tewerkstelling. De betrokkene heeft dus de Belgische Staat misleid door het voorleggen van een arbeidscontract en werkgeversattest waarvan de inhoud duidelijk niet overeenstemt met de werkelijkheid.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat mevrouw onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk in loondienst bij de desbetreffende firma heeft gewerkt. Artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie alsook aan het duurzaam verblijfsrecht waarop zij zich ondertussen kan beroepen gelet op de periode van ononderbroken verblijf in België. Overeenkomstig het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' kunnen geen rechten worden ontleend aan latere tewerkstellingen van mevrouw die een gevolg waren van een frauduleus bekomen verblijfsrecht.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1,1° van de wet van 15/12/1980.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen hebben ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat tweede verzoekende partij, geboren op 8 mei 2012, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Zij wordt niet vertegenwoordigd door haar ouder(s). Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door tweede verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Eerste verzoekende partij vat in de synthesememorie de middelen als volgt samen:

“[...] Het beroep tot nietigverklaring is ingediend op grond van volgende middelen:

- Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de materiële motiveringsplicht van de beslissing

Concluant is van oordeel dat het materieel motiveringsbeginsel geschonden is door de verweerster nu zij overgaat tot het stellen van een einde aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden alsmede het bevel om het grondgebied te verlaten uitvaardigt;

Dat concludante geldige stukken bijbrengt waaruit afdoende blijkt dat zij wel degelijk arbeid heeft verricht in loondienst, en niet kan achterhaald worden op welke stukken verweerster haar beslissing steunt, wanneer ze stelt dat concludante de Belgische staat zou hebben misleid door voorlegging van stukken die niet zouden overeenstemmen met de werkelijkheid;

Dat concludante aldus niet kan achterhalen op welke motieven verweerster haar beslissing steunt wanneer zij concludeert dat concludante fraude zou hebben gepleegd;

- schending redelijkheidsbeginsel fair-play beginsel, beginsel van behoorlijke dossierbehandeling:

De beslissing van verweerster miskent op de eerste plaats het fair-playbeginsel, waaronder de rechten van verdediging van concludante, door een dermate verregaande beslissing te nemen zonder enige kans te bieden aan concludante om de nodige uitleg te verschaffen en haar te horen omtrent haar situatie;

Het is manifest onredelijk te noemen dat concludante na een ononderbroken verblijf van zes jaar, samen met haar minderjarige dochter wordt onttrokken aan haar verblijfsrecht;

Bovendien strookt de beslissing van verweerster niet met de werkelijke situatie, wat duidelijk te wijten is aan een gebrek aan behoorlijke dossierbehandeling, hetgeen voorkomen had kunnen worden, indien concludante gehoord was geweest en de mogelijkheid had om verduidelijking bij te brengen voor de instantie die bevoegd is om de grond van de zaak te behandelen;

- schending art. 8 EVRM:

Tot slot houdt de negatieve beslissing van verweerster, een schending in van het recht op eerbieding van het privé- gezins- en familieleven van verzoekster daar zij haar sociale banden in België niet kan onderhouden;

a. Eerste middel: Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de materiële motiveringsplicht van de beslissing

Verwerende partij stelt ten onrechte dat er geen sprake is van een schending van art. 62 van de vreemdelingenwet, en stelt dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en materiële motiveringsplicht niet mogelijk is;

Betreffende de formele motiveringsplicht verwijst concludante naar het bevel om het grondgebied te verlaten, die niet voldoet aan deze plicht van uitdrukkelijke motivering;

Recent oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de arresten van 19 december 2013, nrs. 115 993, 115 995 en 116 000 dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten dient te voldoen aan de formele motiveringsplicht;

Dat verwerende partij ook de materiële motiveringsplicht schendt door in de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden, conclusies trekt die feitelijk niet juist zijn;

Verzoekster brengt de volgende stukken bij waaruit onomstotelijk blijkt dat zij effectief in loondienst arbeid heeft uitgeoefend:

- Loonfiches van de maanden 01.01.2009-31.01.2009; 01.11.2009-30.11.2009; 01.12.2009-31.12.2009;*
- Uittreksel B.S. inzake benoeming van de heer GURSES Sedat als zaakvoerder van de BVBA BABA;*
- Individuele rekening- comfortzorg;*
- Schrijven "Solidariteit voor het gezin" met gezondheidsbeoordeling inzake medische ongeschiktheid;*

Dat de motivering van verwerende partij met dien verstande niet kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig is nu uit de bijgebrachte stukken volgt dat verzoekster loon heeft ontvangen van haar werkgever, aanvankelijk van de heer GURSES Sedat, later de BVBA BABA waarvan de heer GURSES de zaakvoerder was;

Dat verzoekster de individuele rekening bijbrengt waaruit volgt dat zij effectief prestaties als arbeidster heeft verricht in loondienst, de lasten werden afgehouden en bijdragen werden betaald aan de RSZ door de werkgever;

Uit het schrijven van "Solidariteit voor het gezin", waar verzoekster als laatst tewerkgesteld was volgt dat verzoekster thans medisch ongeschikt is voor de verdere uitoefening van haar functie;

Verwerende partij slaagt er niet in aan te tonen op welke concrete elementen zij zich baseert om te concluderen dat verzoekster fraude zou hebben gepleegd. Er wordt geen enkel stuk bijgebracht waaruit de vermeende fraude zou moeten blijken;

Dat zij met dien verstande zowel de formele als de materiële motiveringsplicht schendt door haar beslissingen niet op enige aanvaardbare wijze te verantwoorden;

Dat het eerste middel bijgevolg ernstig is.

b. Tweede middel: schending redelijkheidsbeginsel, fair-play beginsel, beginsel van behoorlijke dossierbehandeling:

Dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden: " wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." (L.P. SUETENS, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981, (81) 87.)

Dat de weigeringsbeslissing van verweerster, alsook het bevel om het grondgebied te verlaten, een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel gezien bij de behandeling van het dossier, geenszins rekening wordt gehouden met de feitelijke gegevens, noch is er tijdens het onderzoek enige verduidelijking gevraagd aan concludante;

Verweerster stelt verder onterecht dat de hoorplicht niet geldt in huidige zaak, en stelt daarbij dat niet het persoonlijke gedrag van concludante ten grondslag van de beslissing ligt, doch een bepaalde vaststelling aangaande een situatie. Gezien concludante in huidige zaak wordt beschuldigd van fraude,

kan verweerster moeilijk gevolgd worden in haar argument dat de beslissing niet aan het persoonlijk gedrag van concludante te wijten zou zijn...

Indien verzoekster kennis zou hebben gehad van dit onderzoek, kon zij de nodige documenten voorleggen ter verdediging van haar feitelijke situatie, en in rechte bewijzen dat verweerster zich op foutieve elementen steunde om tot huidige beslissing te komen. Bovendien wordt de vereiste van de noodzakelijke openheid van het bestuur niet gewaarborgd, daar uit geen enkel stuk mag blijken waarop verweerster haar verregaande beslissing steunt;

Dat verweerster niet redelijk is geweest in haar beslissing door zonder grondig onderzoek naar de feiten, en zonder verzoekster gehoord te hebben, is overgegaan tot het uitvaardigen van de bestreden beslissing;

Concludante is door deze handelingswijze ontegensprekelijk in haar normale verwachtingen verschalkt door het handelen van verweerster, die na een ononderbroken verblijf van 6 jaar, geconfronteerd wordt met een negatieve beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat het handelen van verweerster allesbehalve binnen de grenzen van het redelijkheidsbeginsel is, wanneer ze op basis van elementen die verzoekster onbekend zijn overgaat tot het stellen van een einde van een 6 jarig ononderbroken verblijf en het bevel betekent om het grondgebied te verlaten; Concludante heeft hier een leven opgebouwd, een woning gehuurd, haar dochter is enkel bekend met de omgeving in Maasmechelen. Hun leven bestaat in Maasmechelen;

Dat een weigeringsbeslissing na termijn van zes jaar als onredelijk lang dient beschouwd te worden, en de nietigheid van de beslissing met zich mee dient te brengen;

Dat het tweede middel dan ook gegrond is;

C. Derde middel: schending van art. 8 EVRM

Verzoekster heeft haar centrum van belangen sinds haar verblijf van 2008 hier in België. Zij heeft hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van art. 8 EVRM;

Zij en haar kind hebben hier een sociale kring opgebouwd. Het recht op privé-leven in de zin van art. 8 EVRM omvat tevens de bescherming van de sociale relaties. Verzoekster wenst met dien verstande haar privé-leven hier beschermd te zien;

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van het recht op privéleven inhoudt, zoals gewaarborgd in art. 8 EVRM.

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster is volledig opgenomen in de gemeenschap van Maasmechelen;

Het hoeft geen betoog dat verzoekster, gelet op haar onafgebroken verblijf van 2008 in België, enkel hier in België een sociale kring heeft;

Dat een gedwongen terugkeer met dien verstande een drastische schending inhoudt van haar recht op privé-leven gezien verzoekster door een mogelijke terugkeer haar sociale banden in België niet kan onderhouden op dezelfde manier als dat ze nu doet;

Het argument van verweerster dat de verwijdering geen absoluut verbod inhoudt voor concludante om het grondgebied binnen te komen en te verblijven, gaat niet op. Concludante heeft haar recht op verblijf van meer dan drie maanden verkregen door verwerving van een arbeidskaart. Thans is concludante

definitief arbeidsongeschikt sedert 28.05.2013. Een mogelijkheid om opnieuw het verblijfsrecht te verwerven zit er met dien verstande niet in voor concludante, eens ze het grondgebied verlaat;

Dat de beslissing van verweerster een ernstige schending van art. 8 EVRM inhoudt.”

4.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

In haar inleidende verzoekschrift betrok eerste verzoekende partij dit middel enkel op de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Wat deze beslissing betreft, dient te worden gesteld dat de motieven ervan op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Zo stelt de Raad vast dat verwerende partij in de betreffende beslissing het verblijfsrecht van eerste verzoekende partij beëindigt op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat eerste verzoekende partij door middel van de door haar bij de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer voorgelegde stukken het bestuur heeft misleid. Zij geeft hierbij aan dat eerste verzoekende partij aldus deed uitschijnen een tewerkstelling in België te hebben, terwijl zij nooit daadwerkelijk in loondienst bij de betreffende werkgever heeft gewerkt. Ter staving van deze laatste vaststelling stelt verwerende partij dat uit nazicht van de RSZ-databank (DOLSIS) is gebleken dat eerste verzoekende partij nooit een daadwerkelijke en reële arbeid in loondienst heeft uitgeoefend bij de betreffende werkgever en dat zij er nooit effectief in dienst is getreden. Er wordt benadrukt dat zij nooit werd aangemeld bij de werkgever en er nooit loon-en arbeidstijdgegevens werden doorgegeven aan de RSZ, zodat moet worden uitgegaan van de afwezigheid van een effectieve en legale tewerkstelling. Op grond van deze motivering kan eerste verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij betoogt dat zij niet kan achterhalen op welke motieven verwerende partij haar beslissing steunt dat zij misleidende informatie heeft gebruikt die doorslaggevend was voor de erkenning van haar verblijfsrecht. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij op basis van de weergegeven motivering kennis van heeft kunnen nemen van de motieven waarop verwerende partij zich steunde en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de synthesememorie betreft eerste verzoekende partij huidig middel voor het eerst ook op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en stelt zij dat dit niet formeel is gemotiveerd. Dit betoog wordt evenwel slechts voor het eerst naar voor gebracht in de synthesememorie en zonder dat blijkt dat eerste verzoekende partij niet reeds in de mogelijkheid was dit betoog reeds in haar inleidende verzoekschrift aan te brengen. Overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet mogen evenwel geen andere middelen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn. Het lijkt de bedoeling van eerste verzoekende partij te zijn om, in het kader van huidig voorliggende synthesememorie, haar eerste middel uit te breiden, doch de nieuwe toelichting die zij bij het middel in de synthesememorie geeft, is als een nieuw middel te beschouwen, die reeds in het inleidende verzoekschrift konden worden geformuleerd zodat ze laattijdig is (RvS 11 januari 2000, nr. 84.603; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054). Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat overeenkomstig artikel 38/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de synthesememorie een proceduristuk is “*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*” en die dus geen uitbreiding van het middel toestaat. Er blijkt dan ook niet dat eerste verzoekende partij voormeld betoog, onder meer ook gelet op de rechten van verdediging, nog op ontvankelijke wijze voor het eerst in de synthesememorie kan inroepen. Hierop gewezen ter terechtzitting brengt eerste verzoekende partij geen repliek naar voor.

4.2.2. In de mate dat eerste verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door verwerende partij, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op

grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden steunt op de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

De Raad benadrukt dat het niet kennelijk onredelijk is om wanneer een vreemdeling een werkgeversattest, een arbeidscontract en een loonfiche voorlegt om aan te tonen dat hij in België is tewerkgesteld en hij op deze basis een verblijfsrecht verwerft en vervolgens blijkt dat geen effectieve arbeidsprestaties in uitvoering van dit contract kunnen worden vastgesteld, te besluiten dat deze vreemdeling het bestuur op beslissende wijze heeft misleid.

Eerste verzoekende partij betoogt dat zij niet kan achterhalen op welke stukken verwerende partij haar beslissing steunt. De Raad merkt evenwel op dat de stukken waarnaar verwerende partij verwijst in haar beslissing, die afkomstig zijn uit de RSZ-databank, zijn opgenomen in het administratief dossier en dat eerste verzoekende partij aldus op eenvoudige wijze, middels het consulteren van haar dossier, kennis had kunnen nemen van deze stukken.

Eerste verzoekende partij brengt verder verschillende stukken bij waaruit moet blijken dat er wel degelijk sprake was van een effectieve tewerkstelling. De Raad merkt evenwel op dat teneinde de motieven van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden te kunnen weerleggen het niet volstaat dat eerste verzoekende partij aantoonde in België in loondienst actief te zijn geweest. Zij dient concreet aan te tonen dat zij effectief tewerkgesteld is geweest op grond van de arbeidsovereenkomst zoals deze werd voorgelegd bij de aanvraag tot afgifte van de verklaring van inschrijving als werknemer. Het is immers betreffende de tewerkstelling in uitvoering van deze arbeidsovereenkomst dat verwerende partij stelt te zijn misleid en die hem ertoe heeft gebracht de E-kaart af te geven. Bij de aanvraag tot afgifte van de verklaring van inschrijving als werknemer overhandigde eerste verzoekende partij een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor bediende voor onbepaalde duur dd. 4 april 2008 bij de werkgever S. G. Het betrof een tewerkstelling als verkoopster op een adres te Lanaken. Eerste verzoekende partij voegt thans allereerst een loonfiche voor januari 2009 bij dezelfde S. G. Dit voorgelegde stuk laat evenwel geenszins toe vast te stellen dat het een tewerkstelling op basis van dezelfde arbeidsovereenkomst zou betreffen. Integendeel dringt de vaststelling zich zo op dat eerste verzoekende partij een arbeidsovereenkomst als bediende voorlegde, waar zij blijkens de thans voorgelegde loonfiche werkzaam is als arbeider. Blijkens de voorgelegde arbeidsovereenkomst was zij zo ook werkzaam als verkoopster, terwijl de thans voorgelegde loonfiche een tewerkstelling als hulpkelner betreft. Daarnaast moet ook worden vastgesteld dat weliswaar dezelfde persoon als werkgever wordt vermeld, doch een ander RSZ-nummer van de werkgever wordt vermeld. In de thans voorgelegde loonfiche wordt verder verwezen naar tewerkstelling op de plaats van de maatschappelijke zetel van de werkgever, hetgeen een adres te Maasmechelen lijkt te zijn. Aldus blijkt niet dat S. G. in dezelfde hoedanigheid van werkgever optreedt en dat de tewerkstellingsplaats dezelfde is als in de aanvankelijk voorgelegde arbeidsovereenkomst. Ten overvloede merkt de Raad daarenboven op dat het opmerkelijk is dat de voorgelegde loonfiche in januari 2009 nog steeds het adres van eerste verzoekende partij in Nederland vermeldt. Eerste verzoekende partij legt verder ook twee loonfiches voor bij de bvba [B.] voor november 2009 en december 2009 en een bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van 25 juni 2009 dat de heer S. G. vanaf 8 juni 2009 wordt benoemd als zaakvoerder van de bvba [B.]. Eveneens legt eerste verzoekende partij een individuele rekening voor met vermelding van een indiensttreding op 11 juli 2011 en stukken betreffende een tewerkstelling voor Solidariteit voor het gezin vzw die een einde nam midden 2013. De vaststelling dringt zich evenwel op dat deze loonfiches duidelijk een tewerkstelling betreffen voor een andere werkgever en dus geen betrekking hebben op de tewerkstelling zoals deze bleek uit de bij de aanvraag voorgelegde stukken. Het gegeven dat de heer S. G. vanaf 8 juni 2009 zaakvoerder werd van de bvba [B.] doet hieraan geen afbreuk. Juridisch gezien kan immers niet worden vastgesteld dat deze in dezelfde hoedanigheid van werkgever optreedt. Zo wordt andermaal ook een ander RSZ-nummer vermeldt. Deze stukken zijn bijgevolg evenmin van aard om het bewijs te kunnen leveren van een effectieve tewerkstelling op basis van de arbeidsovereenkomst voorgelegd bij de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

Eerste verzoekende partij betoogt verder dat het kennelijk onredelijk voorkomt waar haar recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt beëindigd en haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten na een ononderbroken verblijf van zes jaar. De Raad merkt evenwel op dat de wetgever in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet in de situatie dat wordt vastgesteld dat misleidende informatie werd gebruikt die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van het verblijfsrecht geen enkele tijdslimiet heeft voorzien waarbinnen dit verblijfsrecht vervolgens kan worden beëindigd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt *in casu* dat verwerende partij ook pas in maart 2014 kennis kreeg van de gegevens op basis waarvan zij oordeelde dat voormelde situatie zich voordeed. Op deze grond kan aldus geen kennelijk onredelijkheid of schending van de redelijke termijneis worden vastgesteld.

Eerste verzoekende partij betoogt ten slotte op algemene wijze dat zij haar leven in België heeft opgebouwd, hier een woning huurt en haar dochter enkel bekend is met de omgeving in Maasmechelen teneinde te stellen dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn. Het door haar gestelde is evenwel dermate algemeen en vaag dat het in geen geval vermag afbreuk te doen aan de bestreden beslissingen. Zo brengt eerste verzoekende partij geenszins enige concrete band met België aan. Nu zij verder in België woont, is het niet onlogisch dat zij hier een appartement of woning huurt, doch aldus blijkt geen nauwe band met België die van aard is afbreuk te doen aan de bestreden beslissingen. Eerste verzoekende partij haar kind is verder geboren in mei 2012 tijdens het verblijf in België. Het gegeven dat dit kind heel diens leven in België verbleef betreft een louter feitelijke vaststelling waarvan verwerende partij kennis had. Verwerende partij oordeelde in dit verband evenwel dat het in het belang is van het kind gelet op zijn minderjarigheid en gelet op de intrekking van het verblijfsrecht van eerste verzoekende partij, dat dit kind verblijfsrechtelijk de situatie van de verzorgende ouder volgt. Deze beoordeling kan niet kennelijk onredelijk worden bevonden, gelet op de nog zeer jonge leeftijd van dit kind. Het kind is ook nog niet leerplichtig in België. Eerste verzoekende partij brengt evenmin elementen aan die toelaten enige kennelijke onredelijkheid wat deze motivering betreft vast te stellen.

Eerste verzoekende partij toont aan de hand van haar uiteenzetting niet aan dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat zij op kennelijk onredelijke wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan eerste verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Eerste verzoekende partij beroept zich verder op een schending van de rechten van verdediging en meer bepaald van het hoorrecht. Zij stelt dat haar ten onrechte niet de kans werd geboden om de nodige uitleg te verschaffen en haar situatie toe te lichten.

De Raad merkt evenwel op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een

andere afloop had kunnen hebben, met name omdat eerste verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat eerste verzoekende partij noch gegevens noch stukken bijbrengt in het kader van haar beroep voor de Raad die van aard zijn dat deze tot gevolg konden hebben dat de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben. Hiertoe kan in wezen worden verwezen naar voorgaande bespreking van de middelen. In de gegeven omstandigheden kan de aangevoerde schending van het hoorrecht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden.

4.2.5. Eerste verzoekende partij lijkt zich verder, waar zij onder meer ook doelt op een schending van het "*beginsel van behoorlijke dossierbehandeling*", ook nog te beroepen op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals reeds vastgesteld, laat de uiteenzetting van eerste verzoekende partij niet toe vast te stellen dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding. Eerste verzoekende partij toont niet aan dat geen voldoende onderzoek werd gevoerd of dat met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden. Enig onzorgvuldig onderzoek blijkt aldus niet. De Raad benadrukt dat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel enkel op nuttige wijze kan worden aangevoerd ter nietigverklaring van een administratieve beslissing indien gegevens worden aangebracht die het bestuur van de voor de vreemdeling nadelige beslissing hadden kunnen afhouden. *In casu* blijkt dit niet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

4.2.6. Aangezien eerste verzoekende partij niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, kan ook geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld.

4.2.7. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) bepaalt ten slotte als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In zoverre eerste verzoekende partij zich beroept op een privéleven in België in de zin dat zij sinds 2008 in België verblijft en het centrum van haar belangen in België heeft, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij niet aantoont dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Het '*sociaal en economisch welzijn*' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder evenmin beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620), net zomin als het onderhouden van sociale banden "*op dezelfde manier als dat ze nu doet*". Eerste verzoekende partij beperkt zich tot zeer algemene stellingen om haar privéleven in België aan te tonen, zonder dat dit aan de hand van concrete elementen aannemelijk wordt gemaakt.

Zelfs indien alsnog dient te worden aangenomen dat eerste verzoekende partij een in België opgebouwd privéleven dient achter te laten, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld. Zo maakt eerste verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk dat zij enkel in België een privéleven met haar kind kan leiden en dat dit niet mogelijk zou zijn elders, bijvoorbeeld in haar land van herkomst Nederland. Gelet op de vaststelling in de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dat eerste verzoekende partij misleidende informatie aanwendde teneinde het verblijfsrecht te bekomen, vaststelling die zij niet weerlegt, dringt de vaststelling zich ook op dat het nadeel dat eerste verzoekende thans inroept aan haar eigen handelen is te wijten. Eerste verzoekende partij kon er aldus ook niet van onwetend zijn dat haar verblijfsrecht precair was. Eerste verzoekende partij kan verder geenszins worden gevolgd waar zij op algemene wijze betoogt dat uit het gegeven dat zij sinds 2008 in België verblijft automatisch zou volgen dat zij enkel in België een sociale kring heeft. Er dient immers te worden aangenomen dat zij ook een groot deel van haar leven elders heeft verbleven, waaronder in Nederland, zodat geenszins automatisch kan worden verondersteld dat zij aldaar geen sociale banden meer zou hebben.

Verwerende partij kon in de nota met opmerkingen verder opmerken dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Rijk binnen te komen en hier te verblijven, indien zij voldoet aan de voorwaarden hiertoe. Door te stellen dat zij thans definitief arbeidsongeschikt is en aldus niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, weerlegt eerste verzoekende partij dit gestelde niet. Zij maakt aldus ook geenszins aannemelijk dat alsnog enige schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM.

4.2.8. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

5. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS